

Ἀναγγέλλαντες τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου τόμου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Ρ. Ραγκαβῆ ἐκδοθέντος συγγράμματος ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, σπεύδομεν νὰ συστήσωμεν τὸ σύγγραμμα τοῦτο εἰς τὸ κοινόν, ὡς σύγγραμμα χρησιμώτατον καὶ ἀναγκαιότατον εἰς πάντα μαλιστα Ἕλληνα, ὡς εὐρίσκοντα εἰς αὐτὸ τὴν Γεωγραφικὴν περιγραφὴν τῆς πατρίδος του, τὴν ἱστορικὴν, ἀρχαιολογικὴν, χωρογραφικὴν τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος, διὰ τῆς ὁποίας μανθάνομεν τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἀρχαίων πόλεων, κωμοπόλεων καὶ λ. μὲ τὰς σημαντικὰς ὀνομασίας, τὰς τοποθεσίας, πολλὰ περιστατικὰ τῆς ἀρχαίας καὶ νέας μας ἱστορίας καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα εὐρίσκει ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ ὁ ἀναγνώστης, διὰ τὰ ὁποῖα χρεωστούμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν σεβάσμιον γέροντα συγγραφεὰ αὐτοῦ, τὸν μὴ φεισθέντα πόνων καὶ κόπων εἰς ἡλικίαν, ἥτις ἀπαιτεῖ ἀνάπαυσιν, πρὸς ὄφελος τῶν συμπολιτῶν του.

(Ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς).

ΠΟΙΗΣΙΣ Εἰς τὸ Λευκῶμα

Τῆς Κυρίας Π. . . .

—ο—

Τοῦ δίου μου τὴν ὁδὸν σὺ μόνη συνετήρεις,
Ἰπέκπες τὴν φλόγα ὅπου μὲ ἐπυρπόλαι
Κ' οἱ δύο ὀφθαλμοί σου ὡς τ' οὐρανοῦ οἱ πόλοι
Πρὸς σ' ἔφερον τοῦ νοῦ μου τοὺς λογισμοὺς δεσμήρεις.

—ο—

Πλὴν σὺ ψυχρὰ ὡς λίθος, ὡς τὴν χιόνα κρύα,
Δὲν μ' ἔχυνες ἐν ὄαυρῳ, δὲν μ' ἐρρίπτες ἐν βλέμμα,
Ἀλλὰ τὸ αἰδηρὸν σου περιεκόσμιες στέμμα,
Ἐκάστοτε μὲ νέα, μ' εὐωδιῶντα ἔα.

—ο—

Πλὴν, φίλη, καὶ αὐτὴ σου ἡ ἀσπλαγχνὸς ψυχρότης
Καὶ αὐτὴ ἐμψυχόναί, καὶ αὐτὴ κατακκίει,
Καὶ τὴν ζωὴν μου, ἥτις ὑποτελής σου ῥέει,
Ἐκείνη τέρπει μόνη, φάραξ μου θεότης!

—ο—

ὦ! κἂν, φιλάττη, τώρα ὅπου θὰ σὲ ἀφήσω,
Κἂν στεναγμοὺς νὰ θίγῃς εἰς τὴν πτωχὴν μου μνήμην
Κ' ἐνθυμουμένη ὅτι πιστὸς σου λάτρης ἤμην,
Τὸν παγετὸν ἀπέθεες ὅν πρόην ἐνεδύσω.

—ο—

Ὅποταν τερπνὴ αὔρα σοῦ ψύξει τοὺς βοαστρήχους
Ἢ ὅταν σὲ χρυσίζῃ ζηλότυπος σελήνη,
Ἢ ὅταν σ' ἐπιστέφει χιονωτὴ μυρσίνη,
Ἢ ὅταν ψιθυρίζῃς γλυκεῖς κιθάρας ἤχους.

—ο—

Καὶ τὴν καρδίαν τότε τὴν νέαν ἐνθυμήσου,
Φιλάττη, ποῦ μακρὰν σοῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ ζήσει,
Καὶ, πρὶν κοπᾶς ἡ αὔρα, πρὶν ἡ σελήνη δύσῃ,
ὦ! ἄφες κ' εἰς ἐκείνην ἐν μέρος τῆς φυγῆς σου.

Γ. Τ. Β.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΗΣ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑΣ. Ὅτε ὁ Θεὸς γένηται νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπον, συνεκάλεσεν εἰς συμβούλιον περὶ τὸν μυστηριώδη αὐτοῦ Θρόνον τοὺς Ἀγγέλους τοὺς παριστώντας τὰς διαφορὰς ἰδιότητάς του.

« Μὴ τὸν πλάτῃς! εἶπεν ὁ Ἀγγελὸς τῆς Δικαιοσύνης· διότι θὰ γίνῃ ἄδικος πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους του ».

« Μὴ τὸν πλάτῃς! εἶπε καὶ ὁ Ἀγγελὸς τῆς Εἰρήνης· διότι θὰ ποτίσῃ τὴν γῆν μὲ ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ πρωτότοκος τῆς γενεᾶς του θὰ φονεύσῃ τὸν ἴδιον ἀδελφόν του.

« Μὴ ψεύδῃ θὰ βεβηλώσῃ τὴν ἱερότητά σου, εἶπε καὶ ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀληθείας· ἂν ἐγγαραξῇς εἰς τὸ πρόσωπόν του τὴν ἰδίαν σου εἰκόνα ὡς σφραγίδα πιστεως ».

ἔτι ὠμίλουν οἱ ἄγγελοι, ὅτε ἡ εὐσπλαγχνία, τὸ νεώτατον καὶ προσφιλέστατον τοῦτο τέκνον τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, πλησιάσασα εἰς τὸν Θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἀφανένη τῶν γονάτων τοῦ Ὑψίστου, « Πλάσαι τον, εἶπε, Πάτερ, πλάσαι τον κατ' ἰδίαν σου εἰκόνα, καὶ ἐραστήν τῆς ἀγαθότητός σου. Ἄν ὅλοι οἱ δούλοι σου τὸν ἐγκαταλείψωσιν, ἐγὼ θὰ τὸν ἐπιτέκτωμαι, καὶ ὡς φιλόστοργος μήτηρ, παρισταμένη πλησίον του, θὰ διορθῶναι τὰ σφάλματά του, καὶ θὰ τὸν χειραγωγῶ πρὸς τὸ καλόν. Εἰς τὴν ἀσθενῆ καρδίαν του θὰ ἐμπνεύσω συμπάθειαν καὶ ἔλεος πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους του. Ἄν ἀποπλανηθῇ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀληθείας, ἔν καθ' ὅριστον τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Ἐπιείκειαν, αὐτὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς πλάνης του θὰ τὸν ἀναγκάσωσι νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὐθείαν, καὶ θὰ τὸν καταστήσωσι κρείττονα ἑαυτοῦ ».

Ὁ Πατὴρ λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον πλάσμα ἀσθενὲς καὶ ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά του προστατεύονταν